

Capitolul 20

Cetățile de refugiu

Țara era acum împărțită semințiilor lui Israel (Iosua 19,51). Duhul lui Dumnezeu ne prezintă în capitolele următoare două teme deosebite:

- Stabilirea cetăților de refugiu (capitolul 20),
- Cetățile leviților în mijlocul poporului (capitolul 21).

După aceea Israel a fost introdus în odihna lui Dumnezeu și Dumnezeu le-a confirmat făgăduințele Sale (Iosua 21,43-45).

Cetățile de refugiu constituiau pentru popor, cu privire la greșelile lor, un mijloc minunat al harului lui Dumnezeu. Tema cetăților de refugiu este tratată în paragrafele următoare: Exod 21,13; Numeri 35,9-34; Deuteronom 4,41-43; Deuteronom 19,1-13.

Pentru noi cetățile de scăpare sunt un indiciu spre Hristos, la care noi ne-am refugiat, ca să apucăm nădejdea care ne este pusă înainte (Evrei 6,18).

Păcat înfăptuit cu premeditare și păcat nepremeditat

Legea lui Moise confirma rânduielile pentru guvernarea lumii, pe care Dumnezeu le-a încredințat omului după potop: «Dacă cineva varsă sângele omului, și sângele lui să fie vărsat de om» (Geneza 9,6). Această declarație, pe care Dumnezeu până astăzi nu a anulat-o, a fost confirmată prin Lege: «Să nu ucizi» (Exod 20,13). Orice periclitare intenționată a vieții unui om (acesta este păcat cu premeditare) conducea inevitabil la condamnarea la moarte a ucigașului. Motivul putea fi ură sau intenție rea și ucigașul ar fi putut folosi intenționat o unealtă periculoasă (Numeri 35,16-21). Pentru aceasta nu era nici o scuză și răzbunătorul sângelui trebuia să omoare pe ucigaș.

Cazul păcatului fără premeditare era altfel, chiar și atunci când acesta avea ca urmare moartea (Numeri 35,22.23). Atunci intervenea Dumnezeu în har, ca să cruțe viața celui vinovat, și după un anumit timp îi permitea să se reîntoarcă în casa sa (versetul 6) și la posesiunea sa (Numeri 35,28). Până atunci însă trebuia să stea într-o cetate de refugiu.

Cele șase cetăți de refugiu

Șase cetăți au fost sfințite, aceasta înseamnă puse deoparte, ca cetăți de refugiu (versetele 7 și 8). Și ca să fie văzute de departe ele erau așezate pe un deal. În afară de aceasta, la ele se putea ajunge ușor. Fiecărei cetăți i s-a repartizat un anumit teritoriu și s-au pregătit drumuri de acces la ele (Deuteronom 19,3). Ucigașul fără intenție trebuia să fugă cât mai repede în una din aceste cetăți (versetul 4). Acolo, la intrarea porții cetății (unde în mod obișnuit se făcea judecata), întâmpina pe bătrânii cetății și cazul era adus înaintea adunării (Numeri 35,12). Dacă se putea dovedi că era vorba de un omor nedorit, ca urmare a unui accident, ucigașul găsea refugiu în cetate. Acolo nu era ajuns de răzbunătorul sângelui. El nu trebuia predat în mâinile acestuia (versetul 5; Numeri 35,25). Ucigașul era acolo în siguranță, dar pentru un timp el pierdea bucuria moștenirii lui până la moartea marelui preot. După aceea avea voie să se reîntoarcă în cetatea sa și în casa sa (versetul 6). Dacă părăsea mai devreme cetatea de refugiu, ucigașul își pierdea protecția (Numeri 35,26.27).

Șimei, fiul lui Ghera, care a blestemat rău pe David, a savurat o măsură asemănătoare de har din partea împăratului Solomon. Mai târziu însă a plătit cu moartea nebunia de a părăsi refugiul lui în Ierusalim (1 Împărați 2,37-46).

Cu câtă grijă a vegheat Dumnezeu ca țara Lui să nu fie întinată! În timp ce judecata sau locul de refugiu se referea la un ucigaș identificat, se putea întâmpla, că cel omorât era găsit pe un câmp, fără să fie cunoscut cine l-a omorât. În acest caz trebuia adusă jertfa unei vițele la o apă curgătoare care nu seacă niciodată, pentru ca Dumnezeu să poată ierta și ca sângele nevinovat, care a fost vărsat, să nu trebuiască adus ca povară poporului (Deuteronom 21,1-9).

Toate aceste indicații vorbesc inimii noastre despre Hristos și crucea Sa, mai întâi cu privire la poporul Său pământesc, dar și în favoarea tuturor oamenilor.

Înțelesul moral pentru poporul Israel

Reîntorși din exilul din Babilon, iudeii (aceasta înseamnă cele două seminții Iuda și Benjamin) se aflau în Ierusalim, ca să aștepte venirea lui Mesia. Dar în loc să-L primească, ei L-au omorât. Omorârea cu premeditare și intenționată a Fiului lui Dumnezeu de către popor este confirmată accentuat în Biblie (Matei 21,38; Luca 19,14; Ioan 15,24). Cu toate acestea Domnul în harul Său nespus de bogat le-a acordat privilegiul neștiinței – pentru ca păcatele lor să poată fi iertate. La cruce El S-a rugat Tatălui: «Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!» (Luca 23,34).

Răspunsul la această rugăciune le-a fost dat lor prin apostolul Petru (Faptele Apostolilor 3,17). Mulți s-au folosit de această șansă și și-au găsit refugiul la Domnul Isus. Ei au fost adăugați Adunării (Faptele Apostolilor 4,4). Cu regret marea mulțime îndrumată de conducătorii lor s-a împietrit. Moartea de martir a lui Ștefan în cele din urmă a umplut măsura de *păcat a poporului*. Distrugerea Ierusalimului și împrăștierea iudeilor în toată lumea sunt un răspuns parțial al lui Dumnezeu ca judecată la omorârea Fiului Său.

Începând de atunci Dumnezeu Își constituie un popor ceresc: Adunarea. În timpul actual Domnul Isus este pentru poporul Israel totodată ca un loc de refugiu și ca Marele Preot uns. Ascuns în cer, înapoia perdelei (Faptele Apostolilor 3,21), Hristos îndeplinește acum preoția după ordinea lui Aaron. Ședința de judecată a adunării bătrânilor (versetul 6) cu privire la Israel încă nu a avut loc definitiv. La arătarea Sa, Hristos, Fiul Omului (căruia I-a fost încredințată toată judecata), va lua în mâna Sa chestiunea poporului Său. Venind din cer El va exercita atunci o preoție împăratească după rânduiala lui Melhisedec.

Această schimbare a preoției de la rânduiala lui Aaron la rânduiala lui Melhisedec conduce pentru Israel la ședința de judecată definitivă asupra *păcatului poporului*, omorârea lui Mesia:

- *Vrăjmașii lui Hristos*, care îl vor urma pe antihrist, vor fi judecați: «Cât despre acei vrăjmași ai Mei, care n-au vrut să împărățesc Eu peste ei, aduceți-i înapoi și tăiați-i înaintea Mea» (Luca 19,27).
- *Celor neștiutori* dimpotrivă li se va ierta și ei se vor reîntoarce în partea lor de moștenire: ei se vor bucura de Împărăția pământescă a lui Hristos, care se va instaura pe baza legământului cel nou, care a fost pecetluit prin sângele crucii.

Cetățile de refugiu și scrisoarea către Evrei

Învățătura despre cetățile de scăpare prezintă izvoarele de har pentru creștin (Evrei 6,18-20). Prin comparație și scoaterea în evidență a contrastelor scriitorul arată superioritatea lucrurilor cerești față de cele pământești.

Expresia «este cu neputință», folosită de două ori (evrei 6,4,18), stă în legătură cu omorul prin lovire cu premeditare respectiv, omorul prin lovire nevoit:

- «Cu neputință» din versetul 4 se referă la aceia care resping creștinismul, după ce ei au gustat avantajele exterioare. Ei se încarcă cu vina de a răstigni pentru ei înșiși pe Fiul lui Dumnezeu și Îl fac să fie batjocorit. Deci ei păcătuiesc cu voia, după ce au primit cunoștința adevărului (Evrei 10,26). Soarta sufletului lor este așteptarea îngrozitoare a judecății. Aceasta corespunde morții pricinuite de cel care omoară prin lovire cu premeditare în Israel.
- Însă sunt prezentate și lucrurile mai bune și aflate în legătură cu mântuirea cu privire la cel care crede (Evrei 6,9). Lor le aparține «cu neputință» din versetul 18. Dumnezeu, care este credincios și care S-a legat prin jurământ, a dat o făgăduință. Prin aceste două lucruri, care nu se pot schimba (făgăduința și jurământul), deplina certitudine a nădejzii este pentru o siguranță până la sfârșit pentru cei care posedă pe Isus ca ancoră sigură și tare în cer.

Aceasta este concordanța între cetatea de refugiu pentru izraelit și poziția fiecărui creștin adevărat, care prin Duhul își ia refugiul la Hristos în cer și ia nădejdea oferită.

Cetățile de refugiu și poziția creștină

Cel care omora prin lovire fără intenție se afla într-o poziție de nesiguranță. Era posibil ca el să moară înaintea marelui preot și niciodată să nu se poată reîntoarce la moștenirea lui. În opoziție cu aceasta poziția creștinului este sigură și clar definită. El intră deja acum în cer în deplina siguranță a credinței (Evrei 10,19.22), pentru ca acolo să savureze partea de moștenire – care este Hristos Însuși -, înainte ca Acesta să practice preoția Sa împărătească.

Haideți, umpluți de dragostea lui Hristos, să vestim vestea bună a mântuirii, prezentând simplu, dar cu putere pe Isus Hristos ca singurul refugiu al sufletului, ca Acela «care ne scapă de mânia viitoare» (1 Tesaloniceni 1,10).

Porțile cetății de refugiu cerești sunt încă deschise și calea este pregătită. Să ne rugăm, ca multe suflete să intre acolo, atâta timp cât încă este «timpul potrivit ... ziua mântuirii» (2 Corinteni 6,2).

Capitolul 21

Cetățile leviților și odihna

Leviții în Șilo cu Eleazar (versetele 1-3)

Căpeteniile de familie ale leviților au venit la Șilo, ca acolo să întâlnească pe Eleazar, preotul, pe Iosua, fiul lui Nun, și pe căpeteniile de familie ale semințiilor lui Israel. Ei au adus aminte acestor conducători de porunca, pe care Domnul a dat-o lui Moise cu privire la cetățile în care ei trebuiau să locuiască în mijlocul fraților lor.

Eleazar, «căpetenia căpeteniilor leviților ... fiul preotului Aaron» (Numeri 3,32), este citat de patru ori în cartea Iosua, de trei ori din acestea împreună cu Iosua:

- La împărțirea țării între cele nouă seminții și jumătate în partea de vest a Iordanului (Iosua 14,1),
- Când această împărțire a țării s-a terminat (Iosua 19,51),
- Când leviții au primit cetățile lor (Iosua 21,1),
- La sfârșitul cărții, unde se relatează moartea acestui slujitor credincios al lui Dumnezeu (Iosua 24,33).

Eleazar – care reprezintă preoția în poporul lui Dumnezeu – este numit de regulă înaintea lui Iosua, conducătorul poporului. Preoția păstra legătura poporului cu Dumnezeu. Slujba lui era importantă, după ce cucerirea țării sub conducerea lui Iosua s-a terminat.

Leviții au ocupat în mijlocul poporului locul celor întâi născuți (Numeri 3,41). Ei erau proprietatea Domnului și sunt astfel un tablou al sfinților cerești: «Adunarea celor întâi-născuți, care sunt scriși în ceruri» (Evrei 12,23).

Împărțirea generală a cetăților levitice (versetele 4-8)

Împărțirea generală a celor 48 de cetăți levitice la cei trei fii ai lui Levi se face înaintea enumerării lor detaliate. Ordinea nașterilor în familia lui Levi era Gherșon, Chehat și Merari.

Scriptura începe aici însă cu Chehat, din care descindea familia preoțească, care era cea mai apropiată de inima lui Dumnezeu.

13 cetăți au fost date familiei lui Aaron și 10 celorlalți fii ai lui Chehat (printre ei probabil familia lui Moise), ceea ce în total însemna aproape jumătate din totalul de 48 de cetăți. Apoi Gherșon a primit 13 cetăți și Merarii 12 cetăți.

Cele 48 de cetăți în detaliu (versetele 9-40)

a) Versetele 9-19: 13 cetăți au fost date fiilor lui Aaron, familia preoțească. Toate se aflau în teritoriul lui Iuda (cele două seminții Iuda și Beniamin cu Simeon, care avea o moștenire în Iuda), deci în jurul Ierusalimului. Hebron, cetatea de refugiu din Iuda, aparținea acestora.

b) Versetele 20-26: Cele zece cetăți ale celorlalți Chehatiți erau situate în ținutul seminției lui Efraim, Dan și Manase, inclusiv Sihem, o cetate de refugiu.

c) Versetele 27-33: Urmează apoi 13 cetăți ale fiilor lui Gherșon, între care se aflau și cele două cetăți de refugiu Golan (Manase) și Chedeș (Naftali).

d) Versetele 34-40: În final urmează cele douăsprezece cetăți ale fiilor lui Merarii, printre care se află și cele două cetăți de refugiu Bezer (Ruben) și Ramot în Ghilead (Gad).

Levi în mijlocul poporului (versetele 41 și 42)

Astfel cele 48 de cetăți ale leviților erau răspândite pe tot ținutul lui Israel și fiecare cetate poseda cel puțin trei cetăți ale leviților. Totalitatea acestor cetăți (48 la număr) exprimă probabil desăvârșirea împătrită a administrației divine (numărul 12) pe pământ.

Seminția lui Levi a fost pusă deoparte pentru Dumnezeu și a primit preoția Domnului ca moștenire. Acest gând îl găsim de trei ori în cartea Iosua (Iosua 13,33;14,3; 18,7). El confirmă astfel misiunea pe care Moise a încredințat-o seminției lui Levi pentru viitorul poporului în țară, în binecuvântarea sa la sfârșitul călătoriei prin pustiu (Deuteronom 33,8-10):

- Revelarea gândurilor lui Dumnezeu: «Tumim și Urim sunt ale bărbatului sfânt»,
- Slujirea în Cuvânt: «Ei învață pe Iacov poruncile Tale, și pe Israel Legea Ta»,
- Și în final slujirea în cântarea de laudă: «Ei pun tămâie sub nările Tale și ardere-de-tot pe altarul Tău».

Este interesant să vedem, că slujirea levitică și locul deosebit al familiei lui Țadoc (preotul credincios din timpul lui David) vor continua să existe în timpul Împărăției de o mie de ani (Ezechiel 44,15.16.23.24).

Slujirea leviților în adunarea lui Israel corespunde astăzi practicării darurilor, a slujirii prin Cuvânt în Adunare, privită ca fiind Casa preoțească a lui Dumnezeu pe pământ.

Leviții aparțin Domnului, pe care El i-a dat ca dar lui Aaron (un tablou al lui Hristos) și fiilor săi (un tablou al Adunării) (Numeri 3,45; 8,19; 18,6). Astfel Dumnezeu a pus daruri în Adunare (1 Corinteni 12,28). Ele au fost date prin Hristos Însuși pentru zidirea sufletească a trupului în dragoste (Efeseni 4,11.16).

Odihna (versetele 43-45)

Această parte a cărții Iosua se termină cu un punct culminant. Ea ne ridică prin credință la înălțimea gândurilor lui Dumnezeu, dacă pentru un moment facem excepție de slăbiciunea și lipsa de credincioșie a poporului Său. Dumnezeu este credincios, ca să împlinească făgăduințele Sale. El a dat fără plată poporului Său țara, odihna și biruința.

Dumnezeu a jurat să dea lui Israel țara ca locuință: acum aceasta era o realitate împlinită. El a adăugat la aceasta odihna, care este de trei ori amintită în cartea Iosua:

- a) după cucerirea țării sub conducerea lui Iosua: «Țara s-a odihnit de război» (Iosua 11,23);
- b) după biruința personală a lui Caleb, ca să ia în posesiune moștenirea sa (Iosua 14,15). În felul acesta odihna este urmarea credincioșiei noastre în lupta spirituală.
- c) în final odihna este aici un dar al lui Dumnezeu, pe care El l-a dat în momentul când cele douăsprezece seminții au cucerit posesiunile lor și leviții locuiau în mijlocul lor (versetul 44).

Acest gând este reluat în Epistola către Evrei (Evrei 4,8-10). După Iosua și David, poporul lui Dumnezeu poseda asigurarea odihnei de Sabat. Aceasta este o odihnă desăvârșită, care urmează să aibă loc, dar pe care noi putem deja aici s-o savurăm într-o oarecare măsură. Noi trebuie să realizăm eliberarea noastră prin moartea și biruința lui Hristos la cruce, o eliberare de toți dușmanii noștri: păcatul, carnea, lumea și satan.

Poporul era în Șilo (locuința păcii) și leviții (slujitorii în Cuvânt) își aveau posesiunea în mijlocul fraților lor. În felul acesta Duhul lui Dumnezeu introduce gândul cu privire la odihnă. În Sihem (Iosua 8,30-35) adorarea și mărturia Cuvântului era unită cu posesiunea țării; acum la moștenirea poporului a fost adăugată odihna.

Continuarea cărții Iosua

În principal cartea Iosua se termină cu această scenă minunată a odihnei lui Dumnezeu. Ultimele trei capitole conțin atenționări și încurajări:

- Pentru aceia care deși posedă făgăduința intrării în odihnă, dar care se pare că nu o obțin (Evrei 4,1): cele două seminții și jumătate de partea cealaltă a Iordanului (capitolul 22).
- Pentru aceia, care sunt solicitați să se grăbească să intre în această odihnă (Evrei 4,11): poporul în țară. Iosua și după aceea Domnul a adresat acestor izraeliți atenționări serioase și mișcătoare, cu care se încheie cartea.

Cetățile de refugiu, care au fost date lui Israel, sunt pentru creștin un tablou despre Hristos, Ancora sigură și stabilă a sufletului, care asigură împlinirea nădejdiei fericite (Tit 2,13). Scena odihnei finale a lui Dumnezeu pentru Israel, simbolizată în sărbătoarea corturilor, adaugă acum simbolic introducerea Adunării în odihna dragostei dumnezeiești (Țefania 3,17). Este odihna veșnică a celor răscumparați, pe care ne-a câștigat-o Hristos, care în clipele de părăsire a trebuit să strige: «Și tot n-am odihnă» (Psalm 22,2).

«A Lui să fie slava în Biserică, în Hristos Isus, în toate generațiile, în vecii vecilor! Amin.» (Efeseni 3,21).